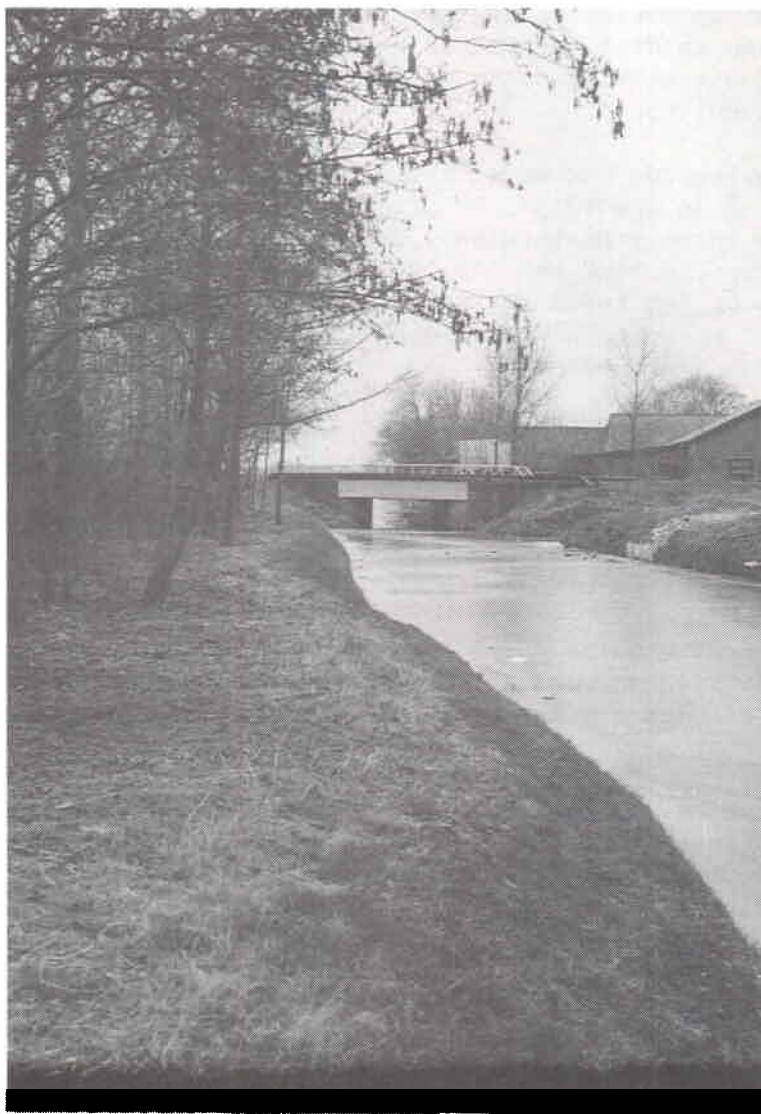

BEGINJAREN 1925-1935

In het briefhoofd van de Vereniging Kennemer IJsbaan staat: opgericht 11 februari 1933. Dat is dus ruim vijftig jaar geleden. Van de bestuurders en leden van toen zijn nog weinigen in leven. Een goede reden om eens na te gaan hoe de bevolking van Bakkum en Castricum zich in die winters wist te vermaken. Gelukkig kunnen we toch nog putten uit vele verhalen over de beginperiode.

Men schaatste op de "Diepe Sloot" en de Schulpvaart. De "Diepe Sloot" bevond zich op de plaats waar heden ten dage het sportcomplex Wouterland ligt tussen de spoorbaan en Bakkum en grensde aan het land van Jan Koper. Langs de Zeeweg liep het Koningsdiep dat overging in de Schulpvaart. In die tijd was de Zeeweg een verhard karrespoor dat begon bij de Van Oldenbarneveldweg (toen Bergerweg) en de Heereweg (kruispunt Zeeweg bij Bakkum).

Koek-en-zopie

De vader van Klaas Hollenberg, die op het Stet woonde, was toen al bezig met een ijsbaan en wel achter het huisje van Jannetje Hopman. Vader Freek woonde in een door aannemer Toon Borst rond 1920 gebouwde noodwoning. Hij verdiende de kost als vrachtvaarder op een zeilschip en 's winters verdiende hij wat bij met baanvegen en het drijven van een koek-en-zopie. Zo'n tentje bestond uit vier hoekpalen bespannen met zeildoek. Er stond een kist met koopwaar in waarop een petroleumstel met een pan chocolademelk. Zijn vrouw Jannetje verkocht de handel, echter niet altijd tot volle tevredenheid van de heer Koelewijn, de veldwachter.

Zo mocht zij geen sigaretten verkopen. Op een dag kwam hij aan met zijn grote wattenbaard.

"Zeg Jannetje, wat zit er in die kist van je?".

"Oh, wat korstjes en zo", was het antwoord.

"En hoe gaat die kist open?", vroeg Koelewijn.

"Ja hoor eens Koelewijn, dan moet het stel en de pan chocolademelk eraf".

Er kwam een klant en Koelewijn zag hoe vrouw Jannetje een klepje aan de zijkant van de kist openmaakte en er wat uithaalde. Koelewijn kwam dus niet voor niets en vrouw Jannetje was haar sigarettenhandel kwijt!

Vader Freek organiseerde ook wedstrijden. Dan zaten en stonden de toeschouwers op de spoordijk. De prijzen bestonden uit sigaretten en nieuwe leren schaatstuigen. Een wedstrijdvorm was: drie turven, verspreid over het ijs, zo snel mogelijk (een voor een) oppakken en op een tafel zetten.

In het begin werd er geen inleggeld geheven, later wel, voor b.v. vijf cent kon men meedoen.

De prijs die men voor een kleine kom chocolademelk betaalde bedroeg vijf cent. Een grote mok leverde tien cent op en voor vijf cent had men een korstje. Op drukke dagen werd er zo'n honderd liter chocolademelk geschonken en er werden wel zevenhonderd korstjes opgeknabbeld. De korstjes werden gebakken door bakker Hemmer, hoek Vinkenbaan/Ruiterweg.

Schaatsen repareren gebeurde ook bij de koek-en-zopie.

's Avonds werd de ijsbaan verlicht. Men hing petroleumlampen aan palen en zo kon men nog menig baantje zwieren. Dit avondschaatsen was echter alleen voor grote mensen, kinderen moesten thuis blijven. Dat 's avonds schaatsen succes had, bleek uit het feit dat men al spoedig met plannen kwam voor een elektrische lichtinstallatie. Men weet nog dat Henk van Amersfoort de verlichting aanlegde. Dit werd door de spoorwegen oogluikend toegestaan. Er moest nl. een bepaalde afstand zijn tussen de spanleidingen van de spoorbaan en de lichtinstallatie van de ijsbaan.

De winters

Het kon ook winteren in die tijd. De winter van 1929-1930 duurde van 2 januari tot 2 maart! Men kwam er toe tochten naar Marken en de Zuiderzee te organiseren. De heer G. Ronk weet nog dat hij er diverse gereden heeft. Maar lang niet elke winter was streng.

De "Diepe Sloot" en Schulpvaart vrozen niet zo gauw dicht. Naast de "Diepe Sloot" bevond zich een vrij laag gelegen weiland, dat doorsneden werd door de zogenaamde "Ondiepe Sloot". Dit weiland, land van Jan Koper, lag 's winters vrijwel altijd onder water. Bij kans op vorst werd de waterstand nog extra verhoogd met behulp van een pomp van de firma Borst. Zo hadden de Bakkummers een echte ijsbaan, die veel sneller dicht vroom dan de kanalen en vaarten.

Een land onder water zetten, verlichting aanbrengen, baan onderhouden e.d. vereist nu eenmaal organisatie. Maar ook had men geld nodig om de elektriciteitsrekening, de baanveger en de fietsenstalling te betalen. Wij schrijven ongeveer 1933 als er voor het eerst sprake is van een organisatie.

De mensen van het eerste uur waren o.a. mevrouw V.d. Born, mevrouw Jacobs-Haringa, de heren V.d. Sluijs, H. Broksma, Chr. Buijsman, G. Ronk, C. Orijs en P. Hofman (deze werd ook wel Piet Druppel genoemd vanwege z'n drupneus).

De baan was geopend en er moest entreegeld betaald worden. P. Borst, van de brandweer, controleerde. Ook hield hij een oogje in het zeil of de schoonrijders en de hardrijders zich wel aan hun eigen baan hielden. Om hem herkenbaar te maken droeg hij een insigne op zijn jas.

Op de foto van links naar rechts: G. Ronk met ijsstok, Hollenberg, Ab van Dijk; knecht van G. Ronk, Nelis Wilbrink; kleermaker op Duin en Bosch, Kees Cornelissen, Bob Breemer; journalist, Stuijbergen; geëmigreerd naar Canada

Een verenigingsnaam doet haar intrede: "EENSGEZINDHEID".
Wanneer die naam is ontstaan en hoe lang zij gebruikt is, is
niet precies bekend. Volgens overlevering moet het ongeveer
zes jaar geweest zijn. Met het doorknippen van een lint door
Dieuwertje v.d. Sluijs werd de ijsbaan officieel geopend in
1933.